

FM 2013.129
FM 2013.129

Fogedret 71.3 og Retspleje 22.8

Forsinkelsesgebyr/fast kompensationsbeløb - aftaletidspunkt eller forfaldstidspunkt?

Forfatteren kommenterer dommer Kim Rasmussens artikel i FM 2013.23, hvoraf det fremgår, at det afgørende tidspunkt for at kunne opkræve det faste kompensationsbeløb til dækning af inddrivelsesomkostninger efter rentelovens § 9 a, stk. 3, er, hvornår den underliggende aftale er indgået. Forfatteren argumenterer for, at det afgørende er, hvornår kravet forfalder til betaling.

Af advokat Karsten N. Müller, Advokatfirmaet Müller advokatanpartsselskab, Formand for Danske INKASSOadvokater

1. Indledning

I FM 2013.23 redegør dommer Kim Rasmussen bl.a. for den nye bestemmelse i rentelovens § 9 a, stk. 3, der blev indført ved lov nr. 1244 af 18. december 2012 (om ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v., lov om erstatningsansvar og lov om forsikringsaftaler). Loven trådte i kraft den 1. marts 2013.

I artiklens afsnit 3.6. om ikrafttræden konkluderer Kim Rasmussen, at det afgørende tidspunkt for, hvornår en fordringshaver har krav på det faste kompensationsbeløb i henhold til rentelovens § 9 a, stk. 3, er, hvornår aftalen er indgået, og ikke, hvornår kravet forfalder til betaling.

Følges dette synspunkt, kan en fordringshaver kun forlange det faste kompensationsbeløb betalt af skyldneren, hvis den aftale, der ligger til grund for det misligholdte pengekrav, er indgået den 1. marts 2013 eller senere.

Efter en gennemgang af bestemmelsens forarbejder og litteraturen er det min opfattelse, at fordringshaver har krav på det faste kompensationsbeløb, såfremt det underliggende krav forfaldt til betaling den 1. marts 2013 eller senere, uanset om den underliggende aftale er indgået før den 1. marts 2013.

2. Lov nr. 1244 af 18. december 2012 og dens forarbejder

Lov nr. 1244 af 18. december 2012 har følgende ikrafttrædelsesbestemmelse:

»§ 4. Loven træder i kraft den 1. marts 2013.

Stk. 2. Loven gælder for rente af pengekrav, som forfalder den 1. marts 2013 eller senere.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 8 og 9, gælder for inddrivelsesomkostninger, hvor det pågældende betalingskrav opstår efter lovens ikrafttræden.«

Lovens § 1, nr. 8 og 9, vedrører den nye bestemmelse om det faste kompensationsbeløb i rentelovens § 9 a, stk. 3.

Lovforslaget (Forslag til lov om ændring af lov om renter ved forsinket betaling m.v., lov om erstatningsansvar og lov om forsikringsaftaler. (Gennemførelse af direktiv om bekæmpelse af forsinket betaling i handelstransaktioner og ændring af rentesatsen i visse formueretlige love)) fremsat den 3. oktober 2012 - L 14 - havde følgende forslag til ikrafttrædelsesbestemmelse:

»§ 4

Stk. 1. Loven træder i kraft den 1. marts 2013.

Stk. 2. Loven finder ikke anvendelse på aftaler, der indgås før lovens ikrafttræden, jf. dog stk. 3.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 7-9, finder endvidere anvendelse på aftaler, der er indgået før lovens ikrafttræden, når det pågældende betalingskrav opstår efter lovens ikrafttræden.«

Lovforslaget gav anledning til høringsvar fra Danske Advokater, der efter drøftelse med bl.a. Danske Inkassoadvokater anbefalede, at man valgte en overgangsmodel, der svarede til den model, der blev valgt i 2002, således at forfaldstidspunktet for det pågældende pengekrav blev afgørende for, om de nye eller gamle regler finder anvendelse.⁽¹⁾

Danske Advokater bemærkede bl.a., at:

»Med lovforslaget sker der en bevidst overimplementering af direktivet, der kun drejer sig om fordringer, der udspringer af en aftale. Der findes imidlertid også andre typer af fordringer, f.eks. krav på erstatning uden for kontrakt. Det fremgår af lovforslaget, at de ændrede regler, herunder forhøjelsen af rentesatsen, skal finde anvendelse på alle fordringer, såvel inden for som uden for direktivet. Ikrafttrædelsesbestemmelsen taler imidlertid kun om, at »aftalen« er indgået efter lovens ikrafttræden, dvs. bestemmelsen regulerer efter sin ordlyd alene fordringer inden for direktivet. I 2002 var man opmærksom på dette spørgsmål, jf. lov nr. 379 af 6. juni 2002, der taler om rente af »pengekrav, der forfalder «.«

Betænkning over lovforslaget afgivet af Retsudvalget den 29. november 2012 indeholdt følgende forslag til ændring af ikrafttrædelsesbestemmelsen:

»4) Stk. 2 og 3 affattes således:

»Stk. 2. Loven gælder for rente af pengekrav, som forfalder den 1. marts 2013 eller senere.

Stk. 3. Lovens § 1, nr. 8 og 9, gælder for inddrivelsesomkostninger, hvor det pågældende betalingskrav opstår efter lovens ikrafttræden.« [Præcisering vedrørende forfaldstidspunkt og retsstilling]

Bemærkningerne til den foreslåede ændring var sålydende, for så vidt angår det faste kompensationsbeløb:

»Til nr. 4

...

I forhold til det faste kompensationsbeløb til dækning af inddrivelsesomkostninger (jf. forslag til rentelovens § 9 a, stk. 3, jf. herved lovforslagets § 1, nr. 8) betyder den foreslåede ændring af stk. 3, at retten hertil vil gælde, når betalingskravet opstår efter lovens ikrafttræden. Det indebærer, at fordringshaver ikke har ret til det faste kompensationsbeløb, hvis retten til inddrivelsesomkostninger (efter rentelovens § 9 a, stk. 1) opstår før den 1. marts 2013, også selv om debitor stadig er i mora efter lovens ikrafttræden.«

3. Konklusion

Afgørende for, om fordringshaveren har krav på det faste kompensationsbeløb, er, om det faktum, der betinger kravet på det faste omkostningsbeløb, er indtrådt den 1. marts 2013 eller senere. Det relevante faktum er, om kravet er forfaldent til betaling.

Derimod er det uden betydning, om det krav, der giver anledning til kompensationsbeløbet, er opstået før denne dato, herunder hvornår en eventuel aftale måtte være indgået.(2) (3)

Kravet på det faste kompensationsbeløb til dækning af inddrivelsesomkostninger efter rentelovens § 9 a, stk. 3, vil derfor i erhvervsforhold opstå i alle tilfælde, hvor forfaldsdagen indtræder den 1. marts 2013 eller senere, uden at der sker betaling.

- (1) Brev af den 17. oktober 2012 fra Danske Advokater til Justitsministeriet.
- (2) Se i overensstemmelse hermed: Lars Lindencrone Petersen: Renteloven med kommentarer, 4. udgave, Karnov Group 2013, p. 265.
- (3) Se også KARNOV, note 36 til lov nr. 1244 af 18. december 2012 § 4, stk. 3.